

TANKER OG SPØRGSMÅL TIL 10. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Salmer:

331, 328, 332, 426, 786

Intro:

Vi er nu kommet godt ind i trinitatis-tiden. Den er den længste sammenhængende periode i kirkeåret. Den har en rolig rytme, der ikke afbrydes af skæve helligdage eller store højtider, og der fokuseres på en særlig måde på det jordnære og dagligdags levede kristenliv.

Det gælder også 10. søndag efter trinitatis. Prædiketeksten er taget fra Jesu indtog i Jerusalem palmesøndag, hvor vi trods al feststemning og glæde hører om hans gråd over byen. Han græder over den, fordi den inderst inde ikke ved, hvad der kan give den fred. Og umiddelbart efter kommer han ind på tempelpladsen og ser, hvordan den nærmest er omdannet til en hel markedsplads.

På overfladen er der altså liv og glade dage og religiøs aktivitet. Men hvis der er noget, kristendom lærer os, så er det at vi ikke skal skue hunden på hårene. Alt det ydre kan bedrage. Det er indersiden, der er vigtig. Også i det kristenliv, der skal leves til daglig.

Faktisk er netop dette en væsentlig pointe denne søndag. Både søndagens læsninger og dens bønner har i særlig grad øje for livets inderside, dvs. for det, der har med hjertet, sindet og ånden at gøre. Det kommer frem både i den indledende bøn: *"Opvæk vore hjerter, så vi for alvor tager ordet til os"*, i den gammeltestamentlige læsning: *"Disse ord, som jeg i dag befaler dig, skal ligge dig på sinde"* (5 Mos 6,6) og i den nytestamentlige læsning: *"ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden"* (1 Kor 12,3).

Det er præcis dét, der er fokus på denne 10. søndag efter trinitatis: at vi ikke bliver overfladiske, men at der er hjerte og ånd i det, vi foretager os.

Prædiketekst – Lukasevangeliet 19,41-48: Kærlighedens og sorgens tårer

Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.«

Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: ›Mit hus skal være et bedehus.‹ Men I har gjort det til en røverkule.«

Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.

Temaer i en prædiken:

- Man kunne f.eks. tage fat i det, jeg nævner til indledning: kristendom handler først og fremmest om hjertets indstilling. Det er ikke det ydre, det kommer an på. Om noget er det kristendommens pointe, når den bl.a. fremhæver børnene, de fattige og de hjælpeløse frem for de myndige og selvhjulpne.
- Et andet emne at tage fat på kunne være hvad vi forstår ved kirken. "Mit hus skal være et bedehus, men I har gjort det til en røverkule", siger Jesus. Hvad betyder det, at kirken er et

bedehus? Nok at den mest af alt er et hus for levende sten (mennesker) frem for at være et hus af døde mursten. Måske er vores udfordring i dag ikke at kirken bliver en røverkule, men at selve bygningen bliver noget helligt for os. "Mit hus skal være et bedehus", siger Jesus. Og ikke et museum eller noget andet i den stil. Det skal bruges. Af levende mennesker!

Spørgsmål til prædiketeksten:

1. "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne", sagde Jesus. Det minder om rævens ord til den lille prins i eventyret, hvor den siger: "Det væsentlige er usynligt for øjet". Det er nemlig sådan, det er både i livet og i kristentroen. De store ting i tilværelsen er skjult for øjet. Kun med hjertet ser vi rigtigt. Kan I komme på andre eksempler på, hvor det gælder? Hvad betyder det for os på godt og ondt at det væsentlige er usynligt for øjet?
2. Vi hører her, at Jesus græder. Det møder vi kun to steder i vores bibel: her og da Jesus står ved Lazarus' grav. Det er påfaldende, at vi ikke hører Jesus græde andre steder. Heller ikke i forbindelse med sin egen lidelse og død. Jesus græder med andre ord ikke over sin egen lidelse, men over andres. Hvilket billede giver det af Jesus?
3. 10. søndag efter trinitatis er fra gammel tid blevet kaldt for Israels-søndag. Der er fokus på jødefolkets og Jerusalems skæbne i år 70: den blev praktisk talt jævnet med jorden, så der i dag kun står resterne af den gamle bymur tilbage. Det er de rester, der i dag kendes som "grædemuren", hvor nutidens jøder stadig samles og græder over det, der ikke er mere. Her hos os har vi ingen grædemur på den måde. Alligevel kan vi godt have mure eller sten, som vi fælder tårer ved: nemlig gravsten eller mindesmærker over vore kære. Her kan vi bestemt også græde over det, der ikke er mere. Vi hører, at Jesus selv græder. Hans gråd er på en måde kærlighedens og sorgens tårer, som vi også kender til. Hvilken forskel kan det gøre for os at Jesus også har kendt til at græde? Jesus gjorde tilsyneladende ikke noget for at skjule, at han græd. Skjuler vi, at vi græder? Og skulle vi måske græde lidt mere åbent?
4. Jesus siger her, at det vil få konkrete følger for Jerusalem, at den afviste Jesus: "de skal ikke lades sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid". Hvad mener I om det? Gælder det stadig, at det kan få konkrete følger for et folk/et land at vende ryggen til Gud? Hvis ja: hvilke følger kan det få for os i Danmark hvis vi som samfund tilsidesætter vores kristne historie og kulturarv?
5. Mit hus er et bedehus, hørte vi. På hvilken måde skal kirken være det?
6. Der er en underlig modsætning her. Hele folket hang ved ham for at høre ham. Og alligevel forsøgte folkets ledere at få ham ryddet af vejen. To vidt forskellige reaktioner på Jesus. Hvorfor mon folkets ledere ikke kunne se det samme som folket så?

Der er gudstjeneste kl. 10.30 i Grene Kirke ved mig.

Peter F